

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjaton
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh ćí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerje; knižničkejzerni w Budyschinje a je tam ja schwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž

Njedžela Seragesima.

Jan. 8, 12.

Ja bym to šwětko teho šwěta; jchtóž ja nynu dže, tón njebudže křodžicž w czěmnošczi, ale budže mjeć šwětkosć teho žiwjenja.

Strahne a džiwne je wscho naturške šwětko. Šchto bychmy byli, jeli so by nam plóncžna jašnosć pobrachowala a Bóh tón Anjes njerjekl: budž šwětko? Strahne a džiwne je tež šwětko, s kotrymž człowski rošom pósnała a rošbudža. Tola šwětko wot Boha dale roššwětluje nasche žyke žiwjenje, wuczi naž nasche mozy namakacž a wužiwacž, czini naž knjesow stwórbu a posběha naž njedowuměrnje wysche šwěrkatow. Tola najwyschšche žadanje człowski je wutroby njemóže tole šwětko špokojicž, czěmnošć hrěcha wone njerosšwětluje. Se wschěm šwojim pósnaćom a wjedženjom ředža tola tež hewal jara roššwětlene póhanške ludy w czěmnošczi a w křódku šnjercze. Šakle jako njebieska jašnosć na Bethlehemškich honach šwěczesche a šo dopjelni šklowo: „Šud, kiž po cznje ředži, widži wulke šwětko, bě wěrne šwětko na šwět pschischo. Šesuf Šhrystuf je to wěrne šwětko. Wón bě to šwětko, jako we šwojim ludu wuczesche, ředowasche a škutkowasche a czěmnošć šwonkowneje Božeje škuzby s pruhami wěrneje Božeje škuzby w duchu a wopradowže wuhna. Wón bě jo tež, hdyž na Golgathowej horje škónzo šo šklowa a šo řasche, jako by czěmnošć šwětko póžrjela. Šaj, runje tehdy bu wón šwětko žykeho šwěta. Na Golgathowej horje buchu do wěcznosće czěmny hrěch, czert a hela pschewinjene. A jutrowne ranje je dohycze šwětko wpschědčiko. Nětko je nam w tutym šwětkle wěrne pósnaće Bože date; nětk njemóže žane hrěschne

hubjenstwo, žana czěmna starosć jašny Boži měr s naschich wutrobow šahnacž, nětk roššwětluje nam tole Šesufowe šwětko tež czuowy doł šnjercze a, my wěmy wo domisnje dusche tam horkach w šwětkle, nětk křwalimy na šnjertnym kožu kaž stary Šimeon: O Anjeze, nětk puschežicž šwojeho wotrocžka s měrom, pschetož mojej woczí stej twojeho Šbóžnika widžitej, kotrehož šo pschihotowal wschitkim ludžom, s křwalbje twojeho luda Šzraela a šwětko s roššwětlenju póhanow. Njeje pak to šwětko, kotrež mi jeno rošom a duchu roššwětluje, ale nje tež wucžiczi a wu-šwjeczi; czini tež tych, kiž šo jemu dawaju, džeczi šwětkla. „Šchtóž ja nim křodži, njebudže křodžicž w czěmnošczi, ale budže mjeć šwětko teho žiwjenja.“ Šchto pak řekla „ja Šesufom křodžicž?“ To je to, stejecž ja tym, šo budžemy pschezo podomnišchi na njeho, na šwoje wulke šnanjo. Nasch Šbóžnik bě pschěs jene křodžy czaj se šwojim njebieskim Wótzom; Boža wola bě tež jeho wola. To je jena wěz, w kotrež šwoje křodjenje sa jeho šwětkom wopokasamy. Šak daloko dyrbi křeschczijan pschicž, šo šo poda do Božeje wole se wschěm šwojim myšljenjom a czinjenjom. Niz jeno s ertom, ale se šwojeho nanajnutriškeho pschě-šwědčjenja dyrbi wušnacž:

Šchtož mój Bóh chze,
To dobre je.
Duž stań šo jeho wola,
Wón rad tym wschitkim špomože,
Niz jeho radže šwola;
Bóh pomča šam
S tej' nusy nam
A poschwiła šwět šnadnje;
Šchtóž wěru ma,

Esu Bohu da,
Wón teho šđerži hnadnje.

Nasch Ebóžnik je pať tež zyle cžichi a sežerpny po hwojim puczu schoť. Nihdy njeje nikomu šchitowdu cžiniť; tež hwojim njepscheczalam je wón wodať a sa nich prošyl. To je druga wěz šhodjenja w šwětke. Tať doľho hač cže njenapjelni Jesu-šowa lubošć k bližichemu a njeczehnje cže k jeho dobrocžiwosczi, šmilnosczi, pscheczelniwosczi, wodawanju a šapomnijanju cžerpjeneje šchitowdy, ale pola tebje reka: kaž ty mi, tať tež ja cži, woľo sa woľo, sub sa sub, tať doľho je cžma we twojej wutrobje a pobrachuje cži prawe šlónčzne šwětke, kotrej móže jeno Jesuš, šwětke teho šwěta, dač.

Ešćza wěz pať, w kotrejž mamy sa hwojim Ebóžnikom šhodžić, je jeho šhodjenje bjes hrěcha. Wón móžesche wopradowže prajić: Šhto bjes wami móže nje hrěcha dowjesć? To njemóže ničto sa nim prajić, ani najšronnišchi a najšlepšchi. Ale wo to wojowacž dhrbimy, š najmjenšcha, šo bychmy byli kaž wón. Tať doľho hač móžesch šhrěšćić a šo njekafesch, tať doľho hač njekafesch po Jesuškowej woli cžinicž, tať doľho hišćeže sa nim njeshodžić.

To wscho žada frutu wolu a wjele prózy. Podacže do Božeje wole, cžiche šhodjenje, hđžež nikomu njeprawdu njeczinišch a se sežerpnosćzu njeprawdu cžerpisch, frute štejenje sa šronnym, bohobojasnym žiwjenjom — wscho to žada zpleho cžlowješa. Ale sa to je tež mřda wulka a zřła. „Šhtož sa mnu šhodži, njebudže w cžemnosczi šhodžić.“

Šaj, Jesuškowe šwětke šwěczi šo tajnemu cžlowješe w žy-lym žiwjenju a poľaže jemu na pošledku nutschōd do raja wěczneho wješela, hđžež žaneje cžemnosćže wjazh njeje, ale jeno šwětke a radosć wot wěcznosćže hač do wěcznosćže. Lubi pscheczajšo! Komu njebh šwětly lětny džej lubšchi byl, hač cžmowy šmysť džej? Šhto njebh radšcho wšak cžiche a mērne žiwjenje, hač žiwjenje pošnych šrudnych nashonjenjom? Šhto njebh šo šradowal pschi tej šchtwórtėj wěstosczi, šo pošndže po tutym hubjenym dole k wěcznemu wješelu? Š dajče nam wšchitkim hromadže prawje wěrnie sa hwojim Šnjesom Jesuškóm šhodžić, hač móže šōždy š pošnej wutrobu prajić:

A žiwjenju šo tebi poddam,
Jesu, moja wošebnosć,
Mojej' dušče wješekoscž,
Š wutrobu šo tebi dodam,
Ty mi šwěczišch k žiwjenju,
Jesuša ja njepuschēzu.

Šserbškim macžerjam.

Šdyž je sa nasche wobnowjenje
Wasch nadawš něhdy wulki byl,
Šdy byl wo jeho dopjelnjenje
Waš šarocžić a prošycž chžyl,
Dha šerbške macžerje, wy drohe,
Je to we tyhle cžěžkich dnjach;
Š, šedžbujče na džěczi šwoje,
Šich šbože wscho, jich šmjertny štrach!

Wěsch ty, šhto pišmo wo nich praji?
„Šon Šnjes twój Bōh je potřeba!“
Macž w šwojich džěcžoch šebi staji
Ššwój pošnik do wschoh' pschichoda.
We twojich džěcžoch junu kčžeje
Cži cžesć a krašnosć njebješa,
A hđhž wscha šwětna šlawka mřeje,
Ša šbōžna šhwalba wostatwa!

Wěsch, kať wscho šlēboro a šloto
Esu Šsraelske macžerje
Ša Bōha woprowaše? Šhto to
Cži, šerbška macž, džehnš prajić chže?
Bōh Šnjes da twoje džěczi tebi,
Je daj a pošwjeć Šemu šaš
Kaž Šana, a najrjenšcho šebi
Cžesć twoje njeno šōždy cžajš.

Je wobarnuj psched šawjedženjom!
Na wotzu w ščenju špomni, na krosch!
Wjedž k Jesuškėj je š woczehnjenjom,
W Šeho njenje sa nje prošch!
Wšchē šwoje pucže, škuffi, šłowa
W tej myšli špočži a doľoněj,
A lubuj hač do cžichoh' rowa
Še w šwojatej šwěrje macžernej!

Ša Bōže kraleštwō je woczehni
A ja šwój narod Šserbowški!
Še žohnowanjom š nimi pocžehni
A junu š Bōhom wužni a spi!
Dha šteji wšche twojoh' rowa:
„Tu spi prawderna šerbška macž.“
A hnadna ruša Jesuškowa
Šdže tebi wěcznu šronu dač.

Šan Waktat.

Šyrfej a štat.

Šipšćansžy katolikojo džēja do wojowanja sa katolške šchule a wobšamšnychu w jenej myšli tole: W pschepjelnjenej šali knihipšchekupškeho doma šjednocženi, wokoľo šwojeho wšhōžy doštojneho knjesa šškopa šhromadženi katolikojo Šipšćansžy pošbē-
huja najšhutnišchi a šapazh protest ršchecžimo tej na šanicženje katolškich konfessionalných šchulow šo mērjazej wuľasni šakškeho kultuškoweho ministra dr. Šeyferta, psches kotruž wón šjednocženje katolškich šchulškich gmejnow š tymi druhimi pschikaje. Woni wupraja, šo tuton wuľas žaneho prawta nima a šo nā-pschecžimo šteji wulkoštatnej wuľlawje, kotraž štaršchim to prawu šaruľuje, šo maja woni šami roššudžić wo woczehnjenju šwojich džěczi. Woni wosšewja knjesej ministrej, šo šu, hđhž wón na wulkoštatnu wuľlawu njedžima, kručže roššudženi, šo je wšchēmi šredkami, kotrej šu jim k rukomaj, wulkoštatnu wuľlawu (Reichsverfassung) pschecžimo knjesej ministrej pošwedu!

Chže-li knjes minister krajej kulturne wojowanje nanušowacž, budž wón šebi wědomny šwojeho wulkeho šamolwjenja psched žšlum němškim ludom! W njejšmy to šchulške wojowanje šbudžili, budženny pať šo, hđžež šo nam nanušuje, pschwjeć wjedžecž!“

To je dobre šłowo, cžim lěpsche, doľež wěmy, šo tež wěšće škuff ščžhuje!

A Ewangelšžy! — — —

A ewangelšžy Šserbja!? Šim je šo tu a tam něšchto pošlubilo, wošebje tež to jene, šo šwoje šerbške žyrkwinske doľadowanje doštanu. Doštali jo hišćeže nejšku! Duž je na wšchēch šerbško-němškich wošadach, pschedy wšchēm na jich žyrkwinskich pschedštejčerjach a duchowných, šo šo dale a šōle wo to pošwija a tež sa to džěľaja, šo by pošom tež to žhle nowe šarjadowanje bylo poš dawno wuprajennyh pscheczach a k žohnowanju šerbškich a němškich šlawow naschich wošadow! Šdyž my

pať nětkle tutón ěwój t. m. ěerbŝki zyrkwiny wotrjeť njedoŝtanjemy, ěmy na tym ěami ŝ najmjenscha ěobu wina. Němŝle ŝtawy naŝchich woěadom njemóža w tutym nam pŝhecziwni bycz, pŝchetož jedyn ěerbŝko-němŝki ŝuperintendenta teź jich pra-woje ŝaŝtara, mjes tym ŝo ěerbŝke ŝtawy na jenym němŝkim doŝcz nimaju! Duž njewuŝtawajo do dźěla naŝchim ěerbŝko-rěmŝkim woěadam ŝ ěohnowanju, Bohu pať ŝ czeŝczi.

Rejwacz, je to hrěch?

Tuto praŝchenje njepŝchińdže nam haŝle dženěa, njeje teź haŝle w novemburu 1918 naŝtalo, ale je hižo praŝtare. Tola tať nadběhaťo je wona ŝ czeźka hdy přjedy ludźi, ŝmyĝliwnych ludźi, kať nětkle w tych poŝlednich 15 měěazach a w nowym lěcze 1920 ŝ nowoh. Ćzi jeni ěhwatajzĝ wotmolwja: „Ně, ně!“ abo „Ćzeĝo dla teź!“ abo „ĝlupa wěz, czeĝo dla dyrbjať to hrěch bycz!“ Druŝy ŝaĝo wotmolwja a praja: „To je hrěch!“ „To pať je hrěch a woŝtanje hrěch!“ Ćhto ma to prawe? Tute wŝchelaťe wotmolwĝy poěaĝa, ŝo ŝ tym ta wěz hiŝcze njeje roŝriĝana a dorosĝudžena. A tať ĝu nu hiŝcze jeni ŝcězi, koŝiĝ pŝtawŝchi ŝa tym prawym a pruĝowawŝchi tutu wěz, hinať wotmolwja.

Přjedy hač tutu wotmolwu podawamy, poěaŝamy na jene ŝajimaze roŝĝudženje wo tym ěamĝnym praŝchenju w „Bundeswarte, Zeitschrift der Ev. Männer- und Jünglingsvereine in Sachsen“. Do zĝla naŝchim mlodženzam a pŝheczelam naŝcheje mlodžiny tutón měěaczniť naležnje poručeamy.

Ćhto měl to nětko w tutym praŝchenju roŝĝudžicě, hdyĝ czi jeni wotmolwja ně, czi druŝy haj? Jedyn ŝcězi drje! Ale ŝhto je tutón ŝcězi? „Ćŝwědomnje!“ ělyŝchich prajicě. To je prawje a tola teź ŝaĝo niź, ŝ najmjenscha niź zĝle prawje. Ć tym ěwědomnjom je to mjenujzĝ džitona wěz! Wono njeje pŝchezo jene a toĝame. Wono ĝo teź pŝcheměnja, wono wo-ĝlabnje, ĝo pohubjenscha. To ŝpóŝnajesĝ na jenym pŝchiffadže, koŝrĝĝ jedyn wulkoměŝcězansĝi duchowny w bibliŝkej hodžinje ĝwojeje woěadže poěaŝa, prajizĝ něĝdže tole: „Do wójny byĝ ĝo ja do ĝmjereĝe ĝanibowal, byĝ-li ja ŝady woĝolo ŝa wĝĝofi pjenes kuŝ butry kupicě dyrbjať a njebyĝ to teź niĝdy cžiniť. Moje ěwědomnje mi to njeby dowolito. Dženĝa ja to cžinju a teź wĝ to wŝchizĝ, ĝnadž ĝo jenož bojicě, to tať ŝjawnje wu-ŝnacě, kať ja! A ŝhto naŝche ěwědomnje? Wono pať mjelcězi, pať ŝamolwja a ĝladkuje, a ĝnadž teź kuŝ wobŝtoržuje. Nijam ja to pravo?!“ Woěadni, ŝ dźěla ĝo poĝměwĝajo, ŝ dźěla po-ŝtrjeheni, drje mjelcězachu, tola pať jemu pravo dachu. Ćhto to ŝ teĝo ŝbywa? To, ŝo ěwědomnje cžlowjeĝa, haj zĝleĝo luda njewoŝtawo to ěamĝne, ale ŝo ĝo pŝcheměnja a to po tych po-ŝchitkowntĝ wobŝtejnojězach. A naŝche ěwědomnje je wo-ĝlabnyĝo.

Ć teĝo ŝbywa dale to, ŝo to njedoĝaha, ŝo prajizĝ: „ĝa to cžinju, dĝelž móžu to pŝched ĝwojim ěwědomnjom ŝamolwicě!“ Duž teź to hiŝcze to roŝĝudžaze njeje, ŝa prajizĝ: „ĝa rejuju, doĝelž móžu to pŝched ĝwojim ěwědomnjom ŝamolwicě!“ Teĝo dla ma tu hiŝcze něŝcĝo druĝe pŝchitupicě, ŝcĝoĝ roŝĝudža. A tuto druĝe to je Bóĝ ĝnjes ĝam! Ćcĝoĝ móžesĝ ty nětko pŝched twojim Bohom ĝnjesom a twojim ěwědomnjom ŝamol-
micě, to ĝměŝch teź cžinicě!

ĝdže jow pať ŝnajesĝ Božu wolu? ĝdže namaĝaŝch, ŝcĝoĝ wón, twój Bóĝ, cze? W bibliji! Teź pať ŝa tuto praŝchenje rejow? ĝaj teź! Pŝchetož my ŝa to mamy,

Ćo ŝ bibliju w ruzy

Ćŝy na prawym pucě duzy

Ć Wótzej dom

Teź pŝches Sodom!

Přjedy pať, hač něť ŝ Bibliju w ruzy pŝtamy ŝa tym prawym wotmolwjenjom, hač je rejwacz hrěch, ŝtajmy ĝebi jene druĝe praŝchenje! Ćo ĝo ĝmějesĝ, je to hrěch? Prajizĝ: „Ně!“ a maŝch pravo a teź ŝaĝo nimaŝch pravo! Ćsmějesĝ-li ĝo pŝchi kaŝcězu ŝemrěteĝo, pŝchi wotewrjenym rowje, ĝy nje-
pŝchitowny, abo dorasniŝcĝo: cžiniŝch hrěch! Ćunje tať pať rej-
wjesĝ pola naĝ pŝchi rowje, cžiniŝch hrěch! Naŝch lud, němŝki a teź ěerbŝki, je něť w ŝandženych měěazach, je něť wjaz hač jene zĝle lěto po novemburu 1918, a po tych přěnich měěazach naj-
bóle, rejwať, a to mlodži a ŝtari, haj ĝamo ŝchědžiwĝi, a to bě
hrěch! Pŝchetož wón rejwaŝche pŝchi rowje, pŝchi ĝwojim rowje,
wón rejwaŝche pŝchi rowach tyĝazow, haj milijonow padnjentĝch,
wón rejwaŝche pŝchi ĝmjertnych ložach tyĝazow wójniŝch wojo-
warjow, wón rejwaŝche pŝchi ĝarowanju a ĝelenju jich tyĝazow,
jich milijonow pŝchibujntĝch a lubĝch, wón rejwaŝche, mjes tym
ŝo ŝta tyĝazĝ w ŝrudnej jatĝje ŝdĝchowachu po ĝwobodže. A to
bě hrěch! A ŝcĝoĝ to ĝobu cžinjesĝe, cžinjesĝe hrěch! A hdyĝ
nětkle tať něťotre ĝlowo a ĝwědomnje to ĝladkuje a wodžewa a
to a tamne prajicě wě abo teź njewě, dĝa ĝebi pŝchemĝĝl, ŝcĝo
by ty wo něčim tajkim pŝched 6 lětami prajil, a dĝa ĝo dopomn,
ŝcĝo ĝmy přjedy wo tym woĝlabnjenju ĝwědomnja prajili.*) —

*) Bĝchmy rad ŝ tutemu praŝchenju hiŝcze druĝe ĝloĝy
ĝlyŝcheli a je, jeli móžo, woŝjewjeli. Dopĝĝy ĝo njech ŝcělu
na ŝamolwiteĝo redaktora Noŝtiz, Poŝt Lautitz.

(Pŝchichodnje dale.)

Rejfa pod lipu.

Róžda ŝara we žiŝtej dolinje ma ŝtódĝnu lipu na wĝy,
na lipje ŝaŝtej ŝa ĝudžerjow, pod lipu ĝlawku ŝa ĝoĝzi. ĝdĝĝ
pŝchińdže lěczna ĝermuŝch, ĝo ŝĝadžuja mlodženzy a dźowki pod
lipu a ĝromadže ŝ měrom na ŝelenym trawpiku wocěaĝuja po-
njo. Zuŝy lužo pŝchĝladuja jeno ŝdala. ĝdĝĝ ŝaŝwoni, ĝo
mužizĝy poŝchizuju a wŝcĝo ĝo cžisĝe modli. Ćwón wocěichnje,
a maĝe towarŝtvo ŝaŝchĝnje, ŝo ŝuĝa po wŝchej wokolinje. ĝu-
džerjo ŝahudža, mlodženzy a dźowki cžinja wob lipu tolo a
rejwaju po ĝwojim wasĝnju. Na ŝchěroķej pŝchěŝchězerja tyĝnu
nowy tarcě na kolit, ŝo ĝo wjerčzi; wĝŝche kolita wĝe ĝwěĝkaty
wěnz. Mlodženzy na ŝpěŝchĝch konjoĝ pŝchĝchajju
ŝĝelpajo nimo a ŝe želeŝnym ĝijom kaĝaju wo tarcžine dno, ŝo
ĝo tarcě ŝawjerčzi woĝolo kolita. Ćcĝoĝ přěni pŝchelaĝnje
dno, temu ŝtaji ĝolicě, kralowa ŝĝadžowanĝi, wěnz na ĝlowu,
ĝlawneĝo a pŝchĝpĝa na ŝbože. Zuŝbnit njekmě bliŝko, donĝĝ
jemu ŝarŝchi njepŝchĝpĝie a njepraji: ĝomĝaj Bóĝ! Tať ĝu
dobri Ćŝlowjenzy židžaneje wole (dobreje myĝle). E. D.

Ćhlěb pŝchi Ćŝlowjanach.

Ćhlěb je pŝchi Ćŝlowjanach pŝchěŝchĝnje wĝĝoko waženy.
ĝdĝĝ ŝtupi ĝoŝcz do iŝtĝy, jemu přjódzĝy poĝĝuĝa ŝ ĝhlěbom a ĝelu.
Ćhlěb pŝchěŝchĝnje mjenuja Boži dar; wŝchudžom rěcža wo nim
ŝ wjele waženjom. Blido ŝa ĝhlěb dyrbi bycz zĝle cžisĝe.

Ćhlěb njekmě bycz nacžaty, přjedy hač je ŝcžinjeny ŝchĝĝ
nad nim. Ćtare pŝchĝĝlowo praji: Ćcĝoĝ ŝ ĝhlěbom pěĝnje nje-
wobĝhadžuje, tón teź ŝ ludžimi derje wobĝhadžecě njewě. ĝoŝcěĝ
ĝhlěba njedacz, je telko, kať jeho njepocěŝcžicě. Róždu drje-
ĝjencěĝu, ĝiĝ padny na dno, ŝtaroŝcžiwje ŝběĝnu a položa ŝtoĝej
ŝa pĝzu. Ćhlěbotwe drĝbjencěĝi poteptacz ŝ noĝomaj, by byť
wulki hrěch. E. D.

Pežolka a holbič.

Pežolka bě do wody padla. Holbič to widži, křětsje i pyštom kopjeschlo wutorhnyje wot halžki a spuschezi do wody. Pežolka sbožownje dozpije kopješko a na nim schidleschzy buschiwšchi sle- cza wješeke i hwojemu kolezej.

Posdžičho holbič hedži na shtomje. Nimo pschiindže hajnič a jeho woblada. Křětsje wojnje puschu do ruki, poměri a chze tšelič, jako pežolka pschibrunczi a kajuje hajnika do ruki. Hajnič ruku sczehnje, puscha wrjeknuje na boč, a wulchowant, wumoženy holbič strowy a wješoly wólšchu wopuschezi.

Schtóž pomha, temu bídže pomhane.

E. D.

Wótcžinstwo.

Křitič bě wuhnaty na žadu hwojeho hobotněščana Te- mistofka, kiž bě jemu njepscheczel. Šhoniwšchi pač, so Grjekam hrožachu Perjojo, wopyta hwojeho pschecžiwniča a džesche: „Sa- budžmoj naju pscheforu a wumožmoj wótcžinu, ty dawajo ros- kašy, ja tešame wulšonjejo.“

E. D.

Schtó ma strowy rosom?

Wulki džěl luda je w najwjetschej njewědomnosći, htu- poščzi a čženinosći žiwoty; wón ma tu pschiwěru abo bludnu wěru, so, dyrbi čłowjek, hdyž chze njes ludžimi jako čłowjek se strowym rosomom pšacžič, njepóščžiwne žiwjenje wjesč a njepóšč- žiwne rěče žwacž. Tuczi bludnikojo hebi myšla, so, hdyž je jedyn mŕody čłowjek póščžiwny, pschistojny a šdžělanty, je tutón potom trochu na rosomje šlabny a žonowbojantny.

Se šdžělanosče abo kultury pola tych wrótnych ludži žana pruha widžecž njeje, či steja hiščeže niže škotu, či ščeže šu hlupišchi hacž jene čželo abo wošol, či se hwojei hluposčžu žami šo a drubich do nješboža storcža.

Tehodla chzu ja tu prajicž, šchtó ma strowy rosom. Strowy rosom ma tón, kiž šo njepóščžiwnych rěčow a njepóščžiwneho ži- wjenja šdaluje, kiž šo Boha boji a Bože kajuje džerži, kiž je po tym hešle žiwoty: „Boj šo Boha, čžiú prawje, a njeboj šo nikoho!“ Pšichetož bojosčž teho Šnješa je mudrosčž a hidžič to ške a šo teho wostajicž, to je rosom. Šiob 28, 28. Pšichetož mudrosčž njepšchindže do jeneje bjesbóžneje dušče, a njebydli w jenyj čžele hrěchej podčžijnjenemu. Šn. Mudrosčže 1, 4.

*) Bohu budž džak, dyrbišch wuwolacž, hdyž tute šłowa čžitajš. Tu je hiščeže strowy rosom. H. H. pišče i blisčosče wulkeho měšta. Me šda šo nam, so tutón njepóščžiwny njerosom dale won wot městow bydli. Duž je tajše šłowo pruišeho ra- tarja jena radosčž.

H. H.

S blisfa a š daloka.

S Lubija šlyšchinty, so bě tam zhršwone pschedštejicžerstwo wobšamtko, so šo šerbške Bože šlužby — šchtyri króčž sa lěto — wjazny njewotněwaju. Po protesčže, pola wokrjekneho hejtmant- stwa šapoloženym, je ta wěž nětk tač, so nakhwilnje hiščeže na tuto lěto wostanu. My měnjachmy, so šu Němžy šwólniwi, nam nětk wjazny našchich prawow pschipošnacž hacž dotal; tu šo to po wschém šdacžu tač byčž nješda.

Neja šmjerče. S Barlina šo pišče, so je šo tam lubja Čěsteje piwačnje wupalila. Woheń bě wulki a wohnjowa wobora měšesche hacž do ranja i nim čžinicž. Woheń a wohnjowa wobora pač njemóžeschtej tu wulku šlyšlu ludži ani teč na mjeńščinu šamplič, kŕtiž dešekach w šali šamžneho twarjenja šwoju reju rejwachu. Šorjekach na tšěsche šypachu šo hrijady do hromady a šapasche šłomjo a se wschých šónžow pschicžaho- wasche wohnjowa wobora, tola dešekach w šali njepošasta ani teč na mjeńščinu rejwanška hudžba. Šaj, jako tuta na wošomil

pošasta, wošachu se wschých šónžow: „musiku, musiku!“ a šłóš dachu šo šašo do tchych nowych rejow, kotrež nješku reje ale i wjetscha na wschém pošledku njepschistojnosče. A tač tam dale rejwachu teč hiščeže, jako běchu šhody hižo šakurjene. — Šakurjene, šadymnjene šu němskemu ludej nětkle wschě šhody puče a wupuce, ale rejwacž, šo šabatowecž, to dyrbi wón dale; bjes teho po wschém šdacžu wjazny njeńdže! Šdyž to nješku šna- mjenja šónža, dha šu to tola šnamjenja čžěškeho šhorjenja němskeho luda — a runje tač Šerbow tam, hdyž šo tute šna- mjenja pošasuja.

— **Nowy šerbški čžakopiž w Prahy.** Dawna žabosčž čžěšto- šerbškeho towarštwa „Adolf Čžerý“ w Prahy je šo ššoncžnje dopjelniča. Towarštwu je móžno, wot 1. januara t. l. mudawacž šwoj wošebity organ měšacžnik „Čžěštolužičký Wěstnik — Čžěštošerbški Wěstnik“. Wulhadža w dwěmaj rěčomaj, šerbški a čžěški. Redaktorštvo čžakopiža je pschewšal najch šašlužbny pschecžel prof. dr. Jošef Bata a šerbški džěl rediguje Žurij Wicžas Čžakopiž ma ja nadawč, jnajomosčž wo šerbškich poměrach we čžěškej republizy a drubich šłowjanskich krajach rosschěrjecž a chze nawopač šblizicž šerbšku inteligenzu i čžěškej rěčju a čžěštimi poměrami. Wulku wažnosčž tuteho přenjeho šerbškeho čžakopiža ša hranizami šerbškeho kraja ša šerbšku rěčž drje šoždy šrosemi a špóšnaje a njeje trjeba, wo tym podrobnishe pižacž. Pšichejemy hej jenož, so by čžakopiž namakal prawje wjele woteběrarjow njes našchimi duchownymi, wučerjemi a studentami, škrótko, pola wschých, kotrymž šłowjanska wšajomnosčž njeje jenož i hošym heškom. Šchtóž šo wo čžakopiž šajima, njedž šo wobrocži na redakciju „Šerb. Nowin“ w Budyščinje, kotraž je expeditiju „Čžěštošerbškeho Wěstnika“ ša Šužizu pschewšala. Čžakopiž pšacži lětnje 12 šrónow (10 hr.). Přenje čžizlo wo 12 štronach ma ječžowazy wobšah: Šerbškim čžitarjam. Šerbška narodna hymna. Našche Šerbštvo i procha štawa (dr. Još. Bata); Šintimna dopomnjeńka na š mucz. Šr. Krala (Šl. Šenzl); Šerbške praščenje (Ad. Čžerný); Šerbške dopišky pižane Šr. Douchej (dr. D. Štehlík); Čžěštošłowacka republika (dr. Jošef Bata); Šhórwatski bašnik Šerbja (dr. Paul); Šužyža (Šchwjela) Šroniška (wuczahi je šerbškich a čžěškich čžakopižow, powěšče towarštwa atd.); „Wótcžinstwa čžesčž“ (Š. Čžičhinski); Bašniški wobšoh šerbškeho hibanja ša šamoštatnosčž a šwobodu.

Pytaj a namafaj.

II.

Kotrej je to jene šamžne bibliške mjeno, i kotrymž mjenuješch:

1. macžer profety a měšchniča wulkeho, 2. macžer mŕo- dženza či šnateho, 3. profecžina Boha Šnješa wulkeho? Š temu 3 bibliške městna! Wotmošwa š. l. Praščenje dyrbjes- sche po prawym rěčacž: "...a tijo je šakonja noweho," Šu- dasch. 1. 1. Matf. 3. 2. liš Šudaschowy! 3! Šuf! 22, 47! 4. Šap. š. 5, 37. 5. 1. Matf! 11, 70 6! 1! Matf! 16, 14; 7. Matth. 10, 3-Šuf. 6, 16. 8. Šap. š! 9, 11! 9! Šap! škutki 15, 22.

Wotmošwa na praščenčžlo.

S poštnymi Božimi šlužbami wostanje to lětko kač hacž dotal bě, a to tač došho, doniž šo ta žyła wěž njerosriža a nowe šarjadownje šo nještanje, pschetož tač došho wostanje ša zhršwini- škich wučerjow teč jich zhršwiniška šlužba kač hacž dotal.

Šamowity redaktor: šarar W y r g a c ž w Šošacžizach.

Šudatwa „Šerbška Šužyža“, družštvo i wobm. ruč.

Čžišččž Ššmolerječ knihičiččžecžnje w Šerbškim Domje w Budyščinje.